

Darul împăcării

2 Corinteni 5.14-21

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 20.09.2018, Actualizat: 20.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 5.14-21

Introducere

Crăciunul ne amintește cum a venit Dumnezeu la oameni. El nu a venit cu judecată, așa cum am meritat noi. El a venit în Hristos cu mâna întinsă pentru împăcarea oamenilor. Domnul Isus nu vine pe pământ „ca să judece lumea” (Ioan 3.17). El vine la femeia păcătoasă și spune: „Iertate sunt păcatele tale” (Luca 7.48). Femeii adultere îi cade o piatră de pe inimă, când El îi spune: „Nici Eu nu te condamn” (Ioan 8.11). Domnul Isus vine în har, „nesocotindu-le greșelile lor” (2 Corinteni 5.19). Lumea niciodată nu a văzut un așa început nou! În evanghelia după Ioan găsim o privire în planurile lui Dumnezeu: „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17). Dumnezeu are un mesaj pentru om, adus prin Hristos: Am venit să te aduc iarăși înapoi la Mine. Nu doresc să fie această depărtare între tine și Mine. Vreau să te am în apropierea Mea. Nu doresc ca tu să fi dușmanul Meu, ci tu să fi prietenul Meu. – Putea dragostea lui Dumnezeu să fie mai mare?

Atitudinea lui Dumnezeu

2 Corinteni 5.14-21: 14 Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; **15** și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat. **16** Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii; și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem astfel. **17** Încât, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. **18** Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării: **19** anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării. **20** Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! **21** Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.

Nimic din ce rezultă din natura noastră veche, păcătoasă, oricât de bună ar fi ea, are valoare înaintea lui Dumnezeu. Numai ceea ce Dumnezeu a arătat din Sine însuși în Hristos are valoare înaintea lui Dumnezeu. De asemenea omul nu avea nimic cu care să poată reface relația cu Dumnezeu, da, el nu are nici măcar voia să refacă această relație. De aceea se spune în 2 Corinteni 5.18 în context cu împăcarea: „Și *toate sunt de la Dumnezeu* care ne-a împăcat cu Sine ...”

Ca să cunoaștem măreția împăcării, pe care Dumnezeu ne-o oferă, ar trebui să ne amintim încă o dată, că nu Dumnezeu trebuia împăcat cu omul, ci omul cu Dumnezeu. S-ar putea gândi, că omul vine la Dumnezeu implorând și plângând ca să ceară această împăcare, dar aceasta nu este nicidecum așa. Exact opusul este valabil: omul nici măcar nu are dorința să se împăce cu Dumnezeu! Însă Dumnezeu iese în întâmpinarea omului și îi oferă împăcarea.

Când ne gândim la împăcare, noi trebuie mai întâi să ne eliberăm de gândul că împăcarea

este în primul rând un *rezultat*. Împăcarea este în primul rând o *atitudine a lui Dumnezeu*. Chiar dacă nici măcar un singur om nu ar fi adus înapoi la Dumnezeu prin slujba împăcării, totuși Dumnezeu a fost pe pământ în Hristos într-un duh de împăcare („împăcând lumea cu Sine”; 2 Corinteni 5.19). Să ne imaginăm că relația între doi oameni nu este în ordine și că unul din ei întinde permanent mâna împăciuitoare spre celălalt, însă acesta nu apucă mâna. Și aici important este nu rezultatul, ci atitudinea împăciuitoare, pe care o ocupă unul față de celălalt.

Dumnezeu era în Hristos

Israel s-a stricat așa de mult, că Dumnezeu a renunțat la locuința Sa în mijlocul lor (Ezechiel capitolele 10 și 11). După aceea poporul a fost alungat din țară, și domnia a fost încredințată succesiv celor patru imperii mondiale (Daniel 2). După ce și aceste imperii s-au dovedit a fi total stricate, Dumnezeu începe încă o dată să acționeze cu oamenii de pe pământ. Însă de data aceasta Dumnezeu nu acționează prin judecată ca în timpul lui Noe, ci El Însuși vine în Hristos în lume și oferă omului mâna Sa împăciuitoare. Acum omul nu este condamnat. Domnul Isus nu a venit pe pământ „să judece lumea” (Ioan 12.47). Mai târziu Petru va lega pe Anania și Safira de păcatele lor și îi va judeca (Faptele apostolilor 5.1-5), și Pavel va da pe unii lui satan (1 Corinteni 5.5), dar Domnul Isus nu a făcut nimic de felul acesta, căci El a venit în har, „nesocotindu-le greșelile” (2 Corinteni 5.19). De aceea El putea spune femeii păcătoase: „Păcatele tale sunt iertate” (Luca 7.48), și femeii adultere: „Nici Eu nu te condamn” (Ioan 8.11). „Nesocotindu-le greșelile” este exprimat de Ioan în felul următor: „Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3.17).

Dumnezeu S-a adresat *în Hristos* omului și a spus, ca să zicem așa: Eu am venit ca să te readuc din nou la Mine. Eu nu doresc ca între tine și Mine să fie această depărtare. Eu doresc să te am în apropierea Mea. Eu nu doresc ca tu să fi dușmanul Meu, ci mai degrabă să fi prietenul Meu.

Putea dragostea lui Dumnezeu să fie mai mare? Și care era răspunsul omului la oferta lui Dumnezeu de împăcare? „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” (Ioan 19.15). Cu toate că Dumnezeu a venit în Hristos la om în această atitudine împăciuitoare, răspunsul omului a fost numai: „Răstignește-L!” Însă acum vine marea: *aici s-a arătat că dragostea lui Dumnezeu este mai mare decât ura omului*. Dumnezeu folosește tocmai răstignirea, ca acolo să facă o lucrare care pune baza legitimă pentru împăcarea omului. Căci tocmai prin moartea lui Hristos la cruce și în sângele Său vărsat a devenit posibilă împăcarea, pe care noi ca credincioși o posedăm, și a fost pusă baza pentru împăcarea universului întreg. Dumnezeu a folosit tocmai momentul când omul a dovedit vrăjmășia lui cea mai mare, ca să realizeze împăcarea. Nu lumea, care *nu voia* împăcarea, a fost împăcată, așa cum se spune câteodată în mod greșit. Însă fiecare om din lume poate acum deveni împăcat. De aceea și astăzi poate fi propovăduit „cuvântul împăcării”.

Total independent de starea omului Dumnezeu S-a arătat omului, și anume într-un Om, care pe deplin era plăcut lui Dumnezeu, așa că El Se putea bucura de Om. Căci la acest singur Om Dumnezeu a găsit numai bucurie.

Să mai observăm că aici nu se spune: „Dumnezeu era împăcând, *atunci când* Hristos a venit în lume”, ci: „Dumnezeu era *în Hristos* împăcând”. Dumnezeu Însuși S-a arătat într-un Om nou, în Hristos, în Omul bunei Sale plăceri, în Hristos, Unsul, despre care El a spus profetic în Psalmul 89.19,20 mai mult decât despre fiul lui Isai: „Am dat ajutor unui Om puternic, am înălțat mult pe unul ales din popor. L-am găsit pe David, robul Meu – l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.”

2 Corinteni 5.19-21: 19 Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi *cuvântul împăcării*. **20** Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! **21** Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.

În „cuvântul împăcării” Dumnezeu face acum oricărui om oferta: Eu nu mai doresc acum să te văd în starea ta păcătoasă, vrăjmașă, Eu nu vreau să-ți atribui păcatele. Pentru Mine este acum un Om nou, Hristos, pe care Îl am înaintea ochilor Mei. Dacă te pocăiești vei trăi ce înseamnă să fii în Hristos. Când apoi te văd, Îl văd pe El, și Eu am bună plăcere de El. Și pentru că tu ești în El, Eu am bună plăcere și de tine.

Ce aspect, care merge la inimă, conține cuvântul împăcare! Într-adevăr Pavel nu spune categoric, că *Dumnezeu* roagă pe oameni să vină la El și să se lase împăcați, dar în cuvintele „*ca și cum* Dumnezeu ar îndemna prin noi” și „*vă rugăm pentru* Hristos” se exprimă cât de aproape a venit Dumnezeu de om. Să ne imaginăm aceasta: Dumnezeul atotputernic, care este din veșnicie și căruia toate Îi stau la dispoziție, se coboară atât de mult, că El – avem voie să spunem aceasta o dată așa cu reverență? – „imploră” pe om, ca să zicem așa, să vină la El și să se împace cu El. Am fi putut înțelege, dacă *oamenii* L-ar fi implorat pe Dumnezeu, ca El să-i primească. Însă faptul că nu omul, ci Dumnezeu este Cel care imploră, aceasta este de fapt de neimaginat! Și Dumnezeu nici măcar nu cere ceva; nu, El dorește să facă un dar mare, și pentru aceasta a jertfit pe Fiul Său.

Tradus de la: [Das Geschenk der Versöhnung](#)

Traducere: Ion Simionescu